

«Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.» (1 Ioan 3,1.2)

Capitolul 3

Duhul filiațiunii

Până aici am studiat revelarea Tatălui în Persoana Fiului și adunarea și alcătuirea familiei lui Dumnezeu pe baza morții și învierii lui Isus Hristos prin puterea și activitatea Duhului Sfânt.

Ajungem acum la locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt în credincioși ca mărturie a filiațiunii.

În privința aceasta este bine să atragem atenția la diferența dintre activitatea Duhului Sfânt și locuirea Sa în suflet. Citim în evanghelie: «Și, în cea din urmă zi, ziua cea mare a sărbătorii, Isus stătea și striga, spunând: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie.” Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; pentru că nu era încă Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat.» (Ioan 7,37-39) Însă noi știm acum, că Duhul Sfânt nu era activ numai în Persoana Domnului Isus și prin El, ci deja în vechiul legământ El a lucrat în profeți și prin profeți. (Ezechiel 2,2; Daniel 4,8; 2 Petru 1,21) Deci dacă Cuvântul spune aici: «pentru că nu era încă Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat», atunci nu este vorba de activitatea Duhului Sfânt, ci de prezența personală a Lui pe pământ și de locuirea Lui permanentă în credincioși ca mărturie a filiațiunii și ca pecete și arvună a gloriei viitoare. Domnul Isus a revelat alor Săi pe Tatăl, și după învierea Sa a făcut cunoscut ucenicilor Săi relația lor nouă cu Dumnezeu (Ioan 20,17), dar abia după ce El Însuși a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu și a fost glorificat, El a putut să introducă realmente pe răscumpărații Săi în savurarea poziției lor noi și minunate ca «fii ai lui Dumnezeu» prin Duhul Sfânt care le-a fost trimis din cer. Este una să fi născut din nou prin puterea și activitatea Duhului și Cuvântului lui Dumnezeu – aceasta erau ucenicii începând din clipa când au cunoscut pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu și au crezut în El; și este altceva să fi intrat la Tatăl în cunoașterea și savurarea practică a poziției și relației noastre de «copii preaiubiți ai lui Dumnezeu». Aceasta din urmă are loc prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu Îl dă tuturor celor care cred din inimă în Domnul Isus. Așa scrie apostolul galatenilor: «toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus» și continuă în capitolul următor: «Dar, pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis de la Sine în inimile noastre pe Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava, Tată!”» (Galateni 3,26; 4,6) Și în Romani 8,25 el scrie: «ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!”» Vedem deci, că credinciosul abia atunci când a primit Duhul Sfânt ca mărturie și pecete devine conștient de poziția și binecuvântarea sa ca și copil al lui Dumnezeu și se poate bucura de ea. Însă de când Duhul Sfânt a fost revărsat la Rusalii și prin aceasta locuiește aici jos, nu este potrivit intenției lui Dumnezeu ca între întoarcerea la Dumnezeu, sau nașterea din nou, a unui suflet și pecetluirea prin Duhul Sfânt să fie o perioadă mai scurtă sau mai lungă.

Să privim la pecetluirea Domnului Isus prin Duhul Sfânt la botezul Său în Iordan, chiar dacă această pecetluire în însemnătatea ei se deosebește foarte mult de a noastră. Vedem acolo dragostea Sa minunată și atitudinea de smerenie, atunci când El S-a făcut una cu «sfinții de pe pământ, cu cei minunați, în care El Își avea plăcerea», care nu erau decât niște păcătoși sărmani, dispuși a se căi. El S-a supus aceluiași botez la care s-au supus ei din cauza păcatelor lor, ca să împlinească toată dreptatea. «Și Isus, după ce a fost botezat, a ieșit îndată din apă; și, iată, cerurile I s-au deschis și a văzut Duhul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și venind peste El; și iată un glas din ceruri spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea.”»

Putem desigur spune, că ceea ce s-a petrecut cu Hristos pe baza caracterului Său ales divin și a gloriei Sale, de când El a făcut lucrarea Sa plină de glorie la cruce și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu este tot așa cu fiecare credincios, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, și anume pe baza a ceea ce Hristos a făcut pentru el și ce a devenit el în Hristos înaintea lui Dumnezeu. Și deasupra credinciosului este cerul deschis; și el «după ce a crezut în El a fost pecetluit cu Duhul Sfânt al făgăduinței» (Efeseni 1,13) și a primit mărturia că este un copil al lui Dumnezeu (Romani 8,16) și că buna plăcere a Tatălui se odihnește peste el: el a fost «făcut plăcut» în Hristos, Preaiubitul (Efeseni 1,6).

Prin naștere și potrivit cu natura noastră, noi nu stăm înaintea lui Dumnezeu sfinți, fără păcat și fără pată, așa cum a stat Hristos. Noi avem nevoie mai întâi de curățire, și anume curățirea prin sânge, prin moartea ispășitoare a unei jertfe suplinitoare. Însă acum «Hristos a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu» (1 Petru 3,16); și abia după ce noi prin credință ne-am luat scăparea în sângele Său vărsat și prin El am fost spălați de păcatele noastre, noi stăm fără pată, curați și sfinți «în Hristos» înaintea lui Dumnezeu. Pe această bază apoi Duhul Sfânt, această Persoană divină, a putut să-și facă locuința în noi și Dumnezeu să ne dea mărturia, că noi am devenit copiii Lui și suntem plăcuți înaintea Lui, deoarece noi stăm în Hristos înaintea Sa.

Consacrarea preotului, precum și consacarea leprosului din vechiul legământ ne dau un tablou frumos al acestei rânduiei dumnezeiești. (Exod 29; Levitic 14) Vedem acolo, că leprosul la curățirea lui, precum și preotul la sfințirea lui, erau mai întâi spălați cu apă sau de fapt făceau baie în apă; aceasta este un tablou al nașterii din nou, aceasta înseamnă aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu în puterea Duhului Sfânt la om, ca să-l înnoiască lăuntric, să-i dăruiască viață nouă, dumnezeiască. Apoi persoanele erau tamponate sau stropite cu sânge, un indiciu la ispășirea făcută prin sângele lui Hristos, singurul care curăță de toate păcatele și împacă cu Dumnezeu. În cele din urmă venea untdelemnul peste ei, care aici, ca și pretutindeni în Scriptură, este un tablou al ungerii cu Duhul Sfânt. (2 Corinteni 1,21.22) Alte locuri din Scriptură ne confirmă numai această ordine.

Când în ziua de Rusalii Petru a vestit «bărbaților din Ierusalim» cu mare putere pe Hristos ca Mântuitorul înălțat la dreapta lui Dumnezeu, aceasta le-a străpuns inima. Și au zis apostolului: «Ce să facem, fraților?» - Iar Petru le-a răspuns: «Pocăiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt.» (Faptele apostolilor 2,38)

Tot așa găsim, că, în timp ce Petru în casa lui Corneliu vestea iertarea păcatelor prin credința în Hristos și în timp ce el încă vorbea aceste cuvinte, Duhul Sfânt a căzut peste toți care ascultau Cuvântul cu inima credincioasă. Și aici găsim, că darul locuirii Duhului Sfânt în om trebuie precedat de cunoașterea iertării păcatelor, și că siguranța mântuirii are loc odată cu poposirea «Duhului filiațiunii» în inima celui care crede. În orice caz, Duhul lui Dumnezeu lucrează mai înainte în inimă, dar El intră în ea, ca mărturie și pecete a filiațiunii, abia după ce vestea bună despre iertarea păcatelor pe baza sângelui vărsat al lui Hristos a fost crezută pe deplin.

Și epistola către Romani, care, așa după cum este cunoscut, ne prezintă succesiv adevărurile minunate ale mântuirii, vorbește despre darul Duhului Sfânt abia după ce a fost arătată îndreptățirea prin credință și pacea cu Dumnezeu pe baza morții și învierii lui Isus Hristos. (Romani 5,5). Tot așa vorbește apostolul și în Efeseni 1, mai întâi despre mântuirea prin sângele lui Hristos și despre iertarea păcatelor, apoi despre pecetluirea cu Duhul Sfânt: «după ce ați crezut, ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii.» (versetul 13).

Ar fi deci posibil ca un suflet să primească Duhul Sfânt, înainte ca el să se fi plecat cu căință și să posede iertarea păcatelor lui? Niciodată! Duhul Sfânt poate să-și facă locuință numai acolo unde vina a fost îndepărtată prin sângele lui Hristos și conștiința a fost curățită prin acest sânge și a fost adusă la liniște. Mai întâi trebuie ca în suflet să fie lucrată și să fie prezentă viața dumnezeiască, abia după aceea el poate fi, și va fi pecetluit de Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Și

așa după cum am accentuat, potrivit gândurilor lui Dumnezeu toate acestea urmează imediat una după alta: Evanghelia este vestită, în lumina lui Dumnezeu păcătosul își recunoaște vina și starea lipsită de speranță, se pleacă cu pocăință înaintea lui Dumnezeu și prin credință Îl ia pe Hristos ca Mântuitor al său, iar Dumnezeu îl îndreptățește și îl face copil al Său. Prin credința în Fiul lui Dumnezeu el stă acum înaintea lui Dumnezeu în această relație binecuvântată. Acum el primește de la Dumnezeu Însuși pe Duhul Sfânt și prin aceasta mărturia Lui că el este un copil al lui Dumnezeu și moștenitor; și abia acum el poate fi conștient de această poziție nouă, o poziție care durează veșnic, și se poate bucura. Dacă s-ar vesti pretutindeni pe deplin și în totalitate adevărurile prezentate în Sfânta Scriptură, aceasta înseamnă în plinătatea și puterea Duhului Sfânt, atunci nu am mai întâlni așa de des suflete care de mult timp stau sub influența Duhului și a Cuvântului lui Dumnezeu și care suspină cu toată sinceritatea după mântuire și pace, dar nu au devenit sigure de mântuirea lor. Ele nu cunosc lucrarea lui Hristos în plinătatea ei; și ele nici nu cunosc mărturia lui Dumnezeu în Cuvântul Său cu privire la fiecare suflet care în adevăr își clădește mântuirea pe această lucrare. Aceste suflete au probabil deja viață divină, dar nu au nici o siguranță, nici o pace!

Da, fără îndoială în mijlocul creștinătății cu numele sunt multe suflete, despre care se poate foarte bine spune, că sunt născute din nou, dar care din lipsă de învățatura adevărată umblă deseori mult timp fără să aibă siguranța deplină a mântuirii, fără să aibă mărturia Duhului Sfânt. Cât de mult este dezonorat Domnul prin aceasta și cât de umbrită este lucrarea minunată de mântuire a lui Dumnezeu cu privire la desăvârșirea ei nu trebuie să mai întrebăm.

Dacă între cititorii noștri este cineva, care, cu toate că el crede din inimă în Domnul Isus, nu are încă în siguranța mântuirii, atunci vrem să-i îndreptăm atenția spre Cuvântul lui Dumnezeu infailibil, spre cuvintele clare ale Duhului Sfânt; acestea confirmă clar atât desăvârșirea jertfei lui Isus Hristos, cât și siguranța deplină a tuturor acelor care doritori de mântuire și plini de încredere își bazează mântuirea pe această jertfă. Dumnezeu spune de exemplu despre ei, că El nu Își va mai aduce aminte de păcatele lor (Evrei 10,17), că aceia care se încred în El, intră în Sfânta sfintelor «*cu îndrăzneală*» și «*în siguranța deplină a credinței*», aceasta înseamnă în prezența Sa de lumină și fericită și în părtășie (Evrei 10,19-22), că ei au viața veșnică (1 Ioan 5,13). Însă fiecare, care se supune Cuvântului lui Dumnezeu și îl primește cu credință vie, prin aceasta își pune pecetea asupra lui, că este adevărat (Ioan 3,33); și pentru aceasta el primește acum de la Dumnezeu pecetea, că el este copil al lui Dumnezeu și moștenitor. (Efeseni 1,13.14; 2 Corinteni 1,22; Romani 8,14-16)

Să ne îndreptăm acum spre rezultatul binecuvântat, pe care îl dă locuirea în noi a Duhului Sfânt. În primul rând El va trezi în noi strigarea către Dumnezeu: «*Ava, Tată!*» Așa spune apostolul: «*Dumnezeu a trimis în inimile noastre pe Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava, Tată!”*» (Galateni 4,6) Ce parte minunată! Când Domnul nostru preamărit era în grădina Ghetsimani în luptă înverșunată și Satan se năpustea asupra Lui și Îi prezenta grozăvia morții pe cruce, Îl auzim implorând: «*Ava, Tată, la Tine toate sunt posibile; depărtează paharul acesta de la Mine; dar nu ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu!*» (Marcu 14,36) Aceasta ne lasă să recunoaștem ce înseamnă expresia: «*Duhul Fiului Său*». Domnul a savurat și acolo în Ghetsimani părtășia intimă, fericită, cu Tatăl, oricât de grea ar fi putut fi lupta. Deci Duhul, în a cărui putere Hristos ca Fiu a rugat fierbinte pe Tatăl Său, locuiește și în noi, cei care am fost spălați de păcatele noastre în sângele prețios al lui Hristos. Și El este Cel care locuind în noi învață inimile noastre să strige: «*Ava, Tată!*» și ne conduce la pocăință. Acest strigăt este deci urmarea inevitabilă a faptului că cineva posedă Duhul filiațiunii. S-ar putea ca noi mai înainte să fi cunoscut și să fie chemat pe Dumnezeu ca Creator și Susținător al nostru, însă de îndată ce noi am intrat în relații de filiațiune cu El și El ne-a pecetluit cu Duhul Sfânt, noi ne simțim mânați să numim pe Dumnezeu Tatăl nostru. Ce nenatural ar fi dacă un copil s-ar adresa tatălui său firesc numai ca unui „stăpân și susținător” și nu ar vrea să-l strige cu numele lui prețios de tată. Tot așa nu ar fi potrivit poziției minunate a credinciosului, dacă nu ar vrea să numească pe Dumnezeu, care l-a

făcut copil al Său, Tatăl său. Da, Duhul Său dă naștere în inima noastră la strigătul: «*Ava, Tată!*».

Cine dimpotrivă nu are pe Duhul Sfânt, aceuia niciodată nu îi va fi posibil în adevăr, aceasta înseamnă din inimă, să numească pe Dumnezeu Tată al Său, deoarece el nu se află în poziția de copil sau nu se află conștient în relația unui copil cu Dumnezeu. De curând ne-a întâmpinat un creștin serios, care ne-a povestit, că el de mulți ani a fost trezit și în tot acest timp s-a forțat în rugăciunile sale, dar i-a fost imposibil să numească pe Dumnezeu Tatăl său. Însă de îndată ce mai târziu a primit prin credință siguranța iertării păcatelor lui, a fost de la sine înțeles o necesitate a inimii lui să numească pe Dumnezeu Tată al său. De ce? Răspunsul este simplu, Duhul Sfânt a făcut acum locuință în el și prin aceasta El l-a făcut conștient de poziția lui de copil al lui Dumnezeu și l-a condus în savurarea acestei poziții. Această experiență corespunde în totul învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă suntem sinceri și cinstiți, adevărul referitor la poziția sufletului nostru față de Dumnezeu se face cunoscut, și aceasta prin Numele pe care Îl exprimăm în rugăciunile noastre. Ele vor fi permanent, în mod deosebit când vorbim singuri cu Dumnezeu în cămăruța noastră, expresia deplină a poziției pe care noi o ocupăm față de Dumnezeu.

Ce deosebit de mare și minunat este faptul, cititor credincios iubit, că Dumnezeu ne-a dat Duhul Său Sfânt, a făcut trupul nostru locuință a Sa, Templul Său. Da, cât este de minunat, că, așa cum am spus deja, Duhul lui Dumnezeu Însuși lucrează în noi strigătul: «*Ava, Tată!*».

O, ce har din partea lui Dumnezeu, că El ne-a dat deja acum o conștiință sfântă, sigură, că suntem copiii Săi preaiubiți, și că noi vom sta toată veșnicia înaintea Lui în această relație binecuvântată! De am sta și am trăi permanent în puterea și în savurarea acestui adevăr înalt! Rugăciunile noastre ar fi mai cu ardoare și mai bucuroase și inimile noastre s-ar revărsa de mulțumire profundă față de El, Cel care în dragostea și harul Său nemărginit ne-a pus prin Hristos Isus înaintea Sa ca copii ai Săi preaiubiți. (Efeseni 5,1) Și cât de devotată și cerească ar fi și umblarea noastră înaintea tuturor!

Însă Duhul Sfânt face mai mult: apostolul spune în Romani 8,16: «*Însuși Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.*» El ne dă convingerea și garanția filiațiunii noastre. El face imposibilă autoînșelarea. S-ar putea ca cineva să imite vorbirea credincioșilor și să spună: Dumnezeu este și Tatăl meu; dar Duhul Sfânt nu-l face să savureze în inima sa această relație intimă cu Dumnezeu, și el nici nu convinge pe ceilalți credincioși de adevărul vorbirii lui. Remarcabil este și faptul că nu se spune: „Duhul Însuși mărturisește duhului nostru”, oricât de adevărat ar fi aceasta în sine, căci atunci un credincios ar putea gândi, că trebuie să aștepte un anumit glas lăuntric, perceptibil, al Duhului, înainte ca el să poată fi convins, că el este un copil al lui Dumnezeu. Nu, se spune: «*Însuși Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.*» Duhul lui Dumnezeu stă în cea mai strânsă legătură cu duhul și felul de gândire pe care l-a produs în noi: El dă naștere în duhul nostru la simțăminte și sentimente care fac cunoscut și confirmă filiațiunea noastră cu Dumnezeu și care corespund acestei poziții de copii și ne face să o savurăm realmente. Duhul lui Dumnezeu nu numai ne face conștienți de starea de copii ai lui Dumnezeu, în care ne-a adus lucrarea lui Hristos, ci El ne face și s-o practicăm. El dă naștere în noi la tot ce aparține relației noastre de copii ai lui Dumnezeu; El mărturisește împreună cu duhul nostru, că noi suntem copii ai lui Dumnezeu.

Copilul lui Dumnezeu cunoaște pe Tatăl și el nu se îndoiește nici o clipă că este copilul Lui, căci el are în sine însuși cunoștința binecuvântată cu privire la relația fericită în care stă față de Dumnezeu. El se odihnește în dragostea și purtarea de grijă a Tatălui. Mărturia Duhului Sfânt dă naștere la toate aceste sentimente și atitudine morală a unui copil al lui Dumnezeu.

Ah, dacă între noi s-ar practica și s-ar arăta mai mult numai aceste sentimente de copii și atitudinea morală corespunzătoare! Nimic nu împodobește pe credincios mai plăcut, nimic nu îl face să simtă mai mult dependența lui de Dumnezeu și nimic nu-i dă încredere mai mare, îl face mai sociabil și mai binecuvântat în relațiile cu alți creștini credincioși, ca această atitudine de

copil față de Tatăl. Apostolul Pavel îi numește pe credincioșii din Tesalonic «*adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl.*» (1 Tesaloniceni 1,1; 2 Tesaloniceni 1,1) Nici o altă adunare nu este apelată în felul acesta, și se poate presupune, că acești credincioși întorși de curând la Dumnezeu, în proșpețimea și puterea dragostei dintâi, se bucurau în mod deosebit de savurarea relației lor de copii cu Dumnezeu, și viața dumnezeiască se făcea cunoscută corespunzător. Și noi vom fi fericiți și credincioși în măsura în care «*Duhul filiațiunii*» are libertate netulburată de comportarea noastră să favorizeze inimilor noastre cunoașterea Tatălui și a dragostei Sale și să ne introducă în ele, și să dea naștere în noi la aceea atitudine de copil, prin care Tatăl este foarte mult glorificat. Cine savurează dreptul de copil și locul de copil la inima de Tată a lui Dumnezeu, la acela se va arăta și simțământul de copil, mulțumirea de copil și adorarea, precum și simplitatea de copil și dăruirea față de Tatăl. O astfel de inimă va fi introdusă prin Duhul lui Dumnezeu totdeauna în toate binecuvântările legate de poziția noastră de copii.

Fără îndoială savurarea binecuvântărilor și privilegiilor noastre, puterea și claritatea cu care noi înțelegem mărturia Duhului în noi, depind de măsura în care noi umblăm cu credincioșie corespunzător adevărului și poziției noastre. Așa se spune de exemplu: «*Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.*» (1 Ioan 2,15) Eu nu pot avea plăcere de lucrurile lumii acesteia și ale pământului acesta și în același timp să savurez în inima mea dragostea Tatălui. Dacă un credincios umblă în vreun fel oarecare cu ușurătate, atunci Duhul este întristat și nu poate da cu putere mărturie despre legătura lăuntrică a copilului cu Tatăl. Singurul drum pentru restaurarea în inimă a părtășiei pierdute cu Tatăl este judecarea de sine sinceră și mărturisirea smerită a abaterii noastre. Dacă însă un credincios înaintează în dezonorarea Domnului și în pagube incalculabile pentru sufletul său printr-o atitudine lumească, de indiferență sau lipsită de dragoste, fără să ia seama la atenționările Duhului, atunci în cele din urmă mărturia Duhului se stinge total și sfârșitul unui astfel de drum, dacă Dumnezeu nu intervine în mod deosebit, va fi îngrozitor. De aceea să veghem și să ne rugăm și totdeauna să practicăm judecata de sine necesară, pentru ca Duhul lui Dumnezeu să poată călăuzi neîntristat și nestingherit inimile noastre spre dragostea lui Dumnezeu și să le păzească. (Compară cu 2 Tesaloniceni 3,5 și Iuda 20,21) Aceasta este partea noastră, că noi stăm în deplina savurare a relației noastre binecuvântate, în care noi am fost aduși la Tatăl ca și «*copii preaiubiți ai lui Dumnezeu*» prin moartea și învierea Domnului.

În Romani 8 apostolul prezintă pe cei ce sunt «*potrivit Duhului*» în opoziție cu cei ce sunt «*potrivit cărnii*». Toți oamenii aparțin uneia din aceste categorii: o categorie de mijloc nu există. Potrivit poziției lui înaintea lui Dumnezeu (și despre aceasta este vorba în versetele 5-9) fiecare credincios «*nu este în carne, ci în Duh*». Aceasta îl caracterizează pe el înaintea lui Dumnezeu, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în el. Deci fiecare creștin adevărat ocupă această poziție nouă: el este «*în Hristos*» și nu mai este în Adam înaintea lui Dumnezeu (Romani 5,19); căci prin faptul că el a murit cu Hristos, potrivit poziției lui el este eliberat de omul dintâi și în învierea cu «*Om al doilea din cer*», cu Hristosul înviat și glorificat, este unit înaintea lui Dumnezeu și prin aceasta este pus pe un teren aflat în afara domeniului păcatului, morții și a puterilor lui Satan, este pus pe terenul învierii. El stă în Hristos, Cel înviat, înaintea lui Dumnezeu; și în el locuiește Duhul Sfânt, care este puterea vieții noi, pe care el o posedă în Hristos. Și această putere se dovedește în lupta împotriva «*cărnii*» și biruința asupra ei. (Galateni 5,16-18)

Deci după ce apostolul a arătat că noi am fost eliberați de legea păcatului și a morții și am fost făcuți capabili să umblăm potrivit Duhului, el adaugă: «*Astfel deci, fraților, suntem datori nu cărnii, ca să trăim potrivit cărnii; pentru că, dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri; dar, dacă trăiți prin Duh, omorâți faptele trupului și veți trăi. Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu.*» (Romani 8,12-14) Aici, cititor iubit, ne sunt prezentate adevăruri serioase. Să observăm mai întâi, că aici călăuzirea prin Duhul lui Dumnezeu este privită ca fiind semnul caracteristic sigur al fiecărui copil al lui Dumnezeu. «*Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu.*» Deci toți credincioșii sunt fii ai lui Dumnezeu, deoarece ei sunt călăuziți prin Duhul lui Dumnezeu, aceasta înseamnă că prin aceasta ei se recunosc a fi fii ai lui Dumnezeu. Realitatea umiltoare, că din păcate credinciosul se lasă uneori călăuzit prin carne (natura veche), în loc să se lase călăuzit prin Duhul, nu este luat în considerare aici. Ceea ce îl caracterizează este și rămâne călăuzirea prin Duhul lui Dumnezeu și nu prin carne. Dacă există cineva care nu știe absolut nimic despre această călăuzire, nedescoperind-o nici în vorbirea sa și nici în ceea ce face și nu face, atunci cu siguranță el nu este un copil al lui Dumnezeu. Cât de serios este însă gândul, că noi credincioșii permanent ascultăm ori de Duhul ori de carne, suntem călăuziți ori de unul ori de celălalt. Ceea ce noi facem fără călăuzirea Duhului, aceasta

facem sub influența cărnii. Aceasta este foarte serios. Rămâne împotrivirea permanentă dintre carne și Duh, așa cum se spune în Galateni 5,17. «Carnea pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii; și acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți ce voiți.» Carnea nu numai pofteste, ea «poftește» mereu împotriva Duhului; și ei nu numai erau, ei «sunt» unul împotriva altuia; ei sunt permanent în dușmănie și împotrivire unul față de altul. Deci dacă noi nu stăm permanent sub puterea Duhului Sfânt și sub disciplinarea și călăuzirea Sa, atunci cu siguranță suntem din «carne», aceasta înseamnă că suntem călăuziți de natura noastră veche. De aceea cât de veghetori ar trebui să fim noi totdeauna și treji înaintea lui Dumnezeu!

Vai, că noi așa de des nu suntem atenți! Dușmanul își scoate avantajul din fiecare clipă de neveghere, prin aceea că acționează asupra naturii noastre vechi și ne atrage spre păcat și ne înșală, pentru ca noi să înșelăm pe Duhul Sfânt și pe cât posibil să cădem. Noi trebuie să veghem și în ceea ce privește înclinațiile noastre naturale și relațiile de rudenie, pe care Dumnezeu le-a dat, pentru ca și aici să fim călăuziți în toate de voia lui Dumnezeu. – Dumnezeu spune totdeauna și în orice timp copiilor Săi: «Umblați prin Duhul!»

Să ne amintim, că Duhul Sfânt este puterea vieții noi. Noi nu avem o altă putere, sau putere proprie, nici pentru umblare, nici pentru luptă, și nici pentru a sluji lui Dumnezeu și pentru a-L adora. De aceea nu este de mirare, că posedarea Duhului Sfânt și călăuzirea prin El caracterizează pe creștin, că el este un copil al lui Dumnezeu.

În desăvârșire și frumusețe divină această călăuzire prin Duhul Sfânt se vede în viața preaslăvitului nostru Domn. După ce El S-a lăsat să fie botezat de Ioan, El a fost călăuzit de Duhul în pustie, unde a fost ispitit de diavolul. Prin puterea Duhului S-a întors înapoi și a vestit Evanghelia Împărăției, a făcut minuni, a scos demoni, a vindecat pe toți cei suferinzi și mergea făcând bine. (Matei 4,1.17.23.24; 12,28; Luca 4.1.14.18; Faptele Apostolilor 10,38). Da, fiecare pas al cărării Sale, fiecare acțiune, fiecare cuvânt al Său avea loc sub călăuzirea și prin puterea Duhului Sfânt. Fiul lui Dumnezeu este însă modelul nostru; este privilegiul nostru și chemarea noastră să-L urmăm și să fim călăuziți în același fel ca și El prin Duhul. Și în măsura în care noi stăm sub călăuzirea Duhului Sfânt, acționăm și umblăm, arătăm că suntem «fii ai lui Dumnezeu», «fii și fiice ale Dumnezeului atotputernic». (2 Corinteni 6,17-7,1).

Dar să urmărim mai departe învățătura apostolului despre Duhul Sfânt! Cu filiațiunea este legată moștenirea. Așa citim: «Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă, în adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El.» (Romani 8,17).

I-a plăcut lui Dumnezeu Tatăl în dragostea și îndurarea Sa nu numai să ne aducă în relația binecuvântată de copii, ci El ne-a făcut și moștenitori ai Lui; și ca și cum chiar și această arătare minunată a harului propriei Sale inimii nu ar fi fost suficient, se adaugă: «și împreună-moștenitori cu Hristos». În aceste adaosuri avem cheia întregii plinătăți a binecuvântărilor noastre: noi suntem legați cu Hristos. Dumnezeu ne-a unit, pe noi credincioșii, cu Fiul Său preaiubit, ne-a făcut una cu El, și anume pe baza morții Sale și a învierii Sale. El este «Întâiul născut dintre morți», și noi constituim «Adunarea (comunitatea) celor întâi născuți» (Evrei 12,23). Fiul lui Dumnezeu este de drept «Moștenitorul tuturor lucrurilor», și deoarece noi suntem legați cu El, noi suntem «împreună-moștenitori» ai Lui. Noi luăm totul în posesiune, ceea ce Lui ca «Fiul Omului» glorificat Îi va reveni urmare lucrării Sale de răscumpărare. Toți copiii lui Dumnezeu, prin legătura lor cu Hristos, «Întâiul născut», au fost ridicăți în poziția și la rangul Întâiului născut; gloria Lui personală și veșnică și Dumnezeirea Lui sunt desigur excluse. Ce poziție înaltă, cititor credincios, să fi copil al lui Dumnezeu, moștenitor al lui Dumnezeu, împreună-moștenitor cu Hristos! Ce cuvinte ar putea să ne facă cunoscut mai bine bogăția harului lui Dumnezeu și plinătatea binecuvântării, la care am fost aduși? Dumnezeu nu numai ne-a salvat, ne-a adus în prezența Sa și ne-a dat privilegiu și binecuvântări minunate felurite, ci El, pentru satisfacerea pe deplin a dragostei inimii Sale, ne-a unit cu Hristos, «Fiul dragostei Sale», și împreună cu El ne-a dat aceeași poziție cu El. Fie ca aceste trei cuvinte prețioase, care ne garantează partea noastră prețioasă: «copii ai lui Dumnezeu, moștenitori ai lui Dumnezeu, împreună-moștenitori cu Hristos», să aibă un loc permanent în inimile noastre. Fie ca noi, meditănd la ele, să recunoaștem tot mai deplin cine este Dumnezeu și Tatăl nostru în harul Său, și ce a făcut El pentru noi și în noi în Hristos, singurul Său Fiul. Și fie ca noi să căutăm să cercetăm bogăția nemărginită a moștenirii, care ne-a revenit în Hristos, și pe care în curând o vom lua în posesiune. Duhul Sfânt din noi ne-a fost dat, pentru ca noi să știm și să savurăm ceea ce ne-a fost dăruit de Dumnezeu. (1 Corinteni 2,12).

Apostolul însă adaugă frazei de mai sus: «dacă, în adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El.» - Nu include în sine acest «dacă» o îndoială față de faptul că noi suntem «moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos»? Nu, cititor preaiubit, el ne spune numai, care este urmarea necesară inevitabilă a filiațiunii noastre cu Dumnezeu și a moștenirii noastre veșnice, în timp ce noi acum umblăm într-o lume decăzută: rămâne valabil, să suferim împreună cu Hristos. Cine a fost născut din nou și posedă Duhul filiațiunii, este imposibil să poată scăpa de suferința cu Hristos. Natura noastră nouă, născută din Dumnezeu, trebuie să simtă și să aibă parte, corespunzător măsurii și părții ei, în această lume a păcatului și a morții, pe această scenă, unde Satan lucrează, de ceea ce a simțit Hristos aici. El a suferit din cauza nenorocirii felurite din jurul Lui. Și cum am putea noi, cei care avem viața Sa și Duhul Său, străbate această lume sărmană cu alte simțiri, decât acelea de întristare și de durere? Totodată Duhul Său ne călăuzește pe aceeași cărare, pe care noi găsim pe Domnul nostru preamărit în mijlocul aceluiași împrejurări, și El lucrează în noi caracterul Său. În ce măsură aceasta va avea loc depinde însă cât de mult stăm noi sub călăuzirea și puterea Duhului lui Dumnezeu. Un copil al lui Dumnezeu, care umblă în credințioșie cu Dumnezeu și nu întristează pe Duhul Sfânt, va suferi mult mai mult cu Hristos, decât un altul, care umblă indiferent. Însă în mod obișnuit nu este nici un copil al lui Dumnezeu, un moștenitor al lui Dumnezeu, un împreună-moștenitor cu Hristos, care să nu sufere cu Hristos, oricât de slab ar fi el. Da, cum ar putea o inimă, care a fost înnoită și de aceea cunoaște pe Dumnezeu în curăția Sa, în dreptatea Sa și dragostea Sa, oricât de mică ar fi această cunoaștere, să pășească prin această creație care suspină, fără simțămintele de durere sufletească, de întristare și compasiune, pe care Domnul și Mântuitorul nostru le-a simțit și le-a revelat în umblarea Sa prin această lume decăzută, prin această omenire străină de Dumnezeu, dușmană față de Dumnezeu și suferindă? Cu cât suntem mai spirituali, cu atât simțim mai mult cum Dumnezeu a fost dezonorat și întristat prin toate păcatele și nenorocirea!

Dar nu este un privilegiu deosebit de mare să poți să suferi împreună cu Hristos, să poți avea părtășie cu El în simțăminte și experiențe ale inimii? Ce privilegiu mai mare ar putea să ne fie oferit în această lume (în afară de faptul că avem parte de suferința pentru Hristos, ceea ce este o decorație deosebită, un dar de la Dumnezeu: Filipeni 1,29), decât în părtășie cu El, cu Domnul nostru scump, să călătorim prin această lume și prin acest pustiu și să suferim și să ne întristăm de ceea ce ne înconjoară, așa cum El a suferit și S-a întristat odinioară? Cu cât noi avem mai multă părtășie cu Domnul Isus în aceste suferințe, cu atât mai mult vom cunoaște profunzimea inimii Sale sfinte și iubitoare, care niciodată nu a obosit în slujba Sa de har și compasiune, cu toate că El zilnic a îndurat «de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine». Dacă Îl vom urma pe această cărare, atunci nu ne va lipsi îmbărbătarea și mângâierile Duhului Său. În afară de aceasta «suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria viitoare, care va fi descoperită față de noi.» (Romani 8,18) «Bucuria care Îi era pusă înaintea» a întărit pe Domnul nostru preamărit, atunci când «a suferit crucea și a disprețuit rușinea»; și nouă ne este pusă înaintea ochilor gloria viitoare, în care vom fi glorificați împreună cu Hristos, pentru ca prin aceasta în mijlocul suferințelor din timpul de acum să fim încurajați și întăriți pentru a rămâne pe poziție. Nimic nu ne poate ridica deasupra suferințelor, ca privirea spre Domnul, care a biruit și acum stă la dreapta lui Dumnezeu glorificat, și spre gloria însăși, de care noi vom avea parte în curând împreună cu El. Și dacă comparăm suferințele din timpul de acum cu această glorie, care ne așteaptă, ele ne apar atunci foarte neînsemnate, așa cum spune apostolul Pavel într-un alt loc: «Pentru că necazul nostru ușor de o clipă lucrează pentru noi, mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie.» (2 Corinteni 4,17) Dar cât este de minunat, preaiubiți împreună-călători, că atât suferințele noastre, cât și gloria noastră sunt în foarte strânsă legătură cu Hristos. Părtășia cu El pune pecetea fericită atât pe suferințele noastre, cât și pe gloria și fericirea noastră și le oferă însemnătate și valoare pentru inima noastră. El nu ne este departe nici aici în suferințe și nici acolo în glorie. Acum noi suntem una cu El în lumea care L-a lepădat și suferim împreună cu El, în curând însă vom fi veșnic acolo sus cu El, cu Cel pe care Dumnezeu și Tatăl Său L-a înălțat și L-a glorificat. Aici avem parte de ocară și suferințele Lui, acolo vom avea parte de Gloria Sa și onoarea Sa. Ne-am putea dori ceva mai înalt și mai bun? Sau Dumnezeul oricărui har ne-ar putea da ceva mai mare și mai minunat?